

[Villemoes.]

at takke den højtærede Minister for i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag. Den 1. Marts i Fjor udtalte jeg fra denne Plads, at det var mit Haab, at den højtærede Finansminister med sine dengang fremsatte Lovforslag om saavel direkte som indirekte Skatter maatte være naaet til Toppen af Skatteudskrivning her i Landet. Dette Haab er blegnet, ja, meget mere end det. Selv vi, der ved, at Socialdemokraterne bruger mange Penge, naar de regerer, havde for et Aar siden — der var ganske vist ikke Krig dengang, det skal erkendes — afgjort ikke tænkt os Muligheden af, at en socialdemokratisk Finansminister nogen Sinde skulde naa til at foreslaa saa enorme indirekte Skatter som dem, vi her behandler.

Da vi i Oktober sidste Efteraar behandlede Lovforslaget om midlertidige Ændringer i Forbrugsafgifterne, udtalte jeg paa mit Partis Vegne, at Venstre gennem en Aar-række havde været med til at vedtage indirekte Skatter, naar Beskatningen i det store og hele faldt ind under, hvad man kalder Luksusbeskatning. At det socialdemokratiske Parti for nogle Aar siden modarbejdede mit Parti paa det kraftigste, blot fordi vi lagde en Smule Afgift paa Svesker m. v. — det drejer sig om de saakaldte Neergaard'ske Luksusskatter —, ja, det kan jeg ikke ved denne Lejlighed lade være med at minde om. Eller hvordan var det med de berygtede 10 pCt. til Neergaard, den Restaurationsskat, vi i sin Tid havde at trækkes med? Man paastod da, at Landets Velfærd i allerhøjeste Grad var i Fare, det var ganske uudholdeligt for det danske Erhvervsliv og for Socialdemokraterne, at man paa Restaurationen skulde tage imod en Regning, hvorpaa der var tillagt 10 pCt. til Neergaard. Vi holdt den dog gaaende, nogle Aar var det 10 pCt. til Bramsnæs, men saa maatte man indfri de Løfter, som man tidligere havde givet paa dette Omraade. Jeg kan ikke lade være med at sige: Hvilken Humbug! I Dag staar man over for ved Skatten paa stærke Drikke at paaligne Restaurationerne en Afgift netop paa disse 10 pCt. Jeg spørger i den Anledning: Naar vi nu faar denne Lov vedtaget, burde man saa ikke, om der er Retfærdighed til, i Fremtiden sige saa og saa mange Procent til Buhl? Det er vel tvivlsomt, om det kommer til at gaa paa den Maade, for Socialdemokraterne er gode Agitatorer og gode til at faa Tingene drejet saaledes, at det „ikke er vor Skyld“, at det er Forholdene udefra, der er Skyld i det. Det er den almindelige

Vise, naar der sker Kovendinger, Badutspring eller hele Saltomortaler i det socialdemokratiske Partis Stilling til Skattelovgivning og den Slags Ting her i vort Land. Nu gennemfører man selv meget, som man tidligere af agitatoriske Grunde og af Hensyn til sine Vælgere har arbejdet imod, men det maa være en meget haard Kur nu at søbe den Kaal, man selv har spyttet saa stærkt i, hvad de to Regeringspartier i disse Dage ser sig nødsaget til.

Under Debatten her i Tinget den 4. Oktober 1939 tillod jeg mig at henstille til den højtærede Finansminister — det staar i Landstingstidende Sp. 32 —, at den højtærede Minister ved en eventuel senere Lejlighed — jeg nærede ingen Tvivl om, at denne Lejlighed nok skulde komme — søgte at undgaa den Hensynsløshed, som dengang igennem Handelsministerens Bekendtgørelse blev udvist over for de butikshandlende. Alligevel kører man frem paa samme Maade denne Gang, paa samme hensynsløse Maade, tør jeg sige, over for disse Medborgere. Man har faaet en Bekendtgørelse, udstedt af Handelsministeren anden Paaskedag den 25. Marts, efter at man havde haft 5 stille Dage, om Forbud mod Handel med forskellige Ting, og dette Forbud har nu under Forhandlingerne i det andet høje Ting strakt sig over to lange Butiksdage. Jeg kan ikke lade være med at opponere mod, at sligt foregaar. Mit Parti vil ikke benægte, at slige Lovforslag bør behandles hurtigt, men vi opponerer mod den Fremgangsmaade, som i de senere Aar Gang paa Gang er blevet anvendt. Jeg nærer ingen Tvivl om, at Finansministeren vil være i Stand til at sige, at paa Tider, hvor Venstre havde Regeringsmagten, har det ogsaa undertiden taget nogen Tid at faa vedtaget Love af fiskal Betydning, men naar det drejer sig om et saadant Kompleks som det, vi nu har faaet forelagt, med saa voldsomme Indgreb paa saa mange Omraader, er der alligevel et stort Spring fra det, der tidligere har været, og til det, vi nu er ude for. Det er ubegribeligt for mig, at den højtærede Minister ikke kan tage et saadant Hensyn og vise en saadan Opfindsomhed, at Handelsstanden behandles noget mildere. Jeg venter ikke, at det sker, men jeg tillader mig atter i Aften at paatale den Fremgangsmaade, der er anvendt.

Jeg omtalte under Forhandlingen om Forbrugsafgifterne den 4. Oktober 1939, at det Lovforslag, som vi dengang behandlede, i og for sig var lige ud ad Landevejen. Man tog en gammel Lov, man forhøjede nogle Satsler, saa fik man en ny Lov, som man